

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale oskarżyciela publicznego – st. asp. Szymona Spychały

po rozpoznaniu w dniu 24.05.2017r.

sprawy

D. P. ((...)) obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 84k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 7 grudnia 2016 roku, sygn. akt VIII W 559/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego D. P. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony, poniesionych w postępowaniu odwoławczym,
3. kosztami postępowania w obu instancjach obciąża Skarb Państwa.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2016 roku wydanym w sprawie VIII W 559/16 Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał obwinionego D. P. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 84 k.w. (k. 384-385).

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego w całości zaskarżył obrońca obwinionego. Apelujący zarzucił wyrokowi Sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nietrafnym przyjęciu, że obwiniony był zobowiązany oznaczyć nieprawidłowo zabudowaną studzienkę telekomunikacyjną oraz mylnym założeniu, że to spółka (...) S.A. była odpowiedzialna za prawidłowe utrzymanie przedmiotowej studzienki. Nadto skarżący zarzucił obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. oraz obrazę prawa materialnego w postaci art. 1 § 2 k.w.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie kosztów obrony udzielonej z wyboru na rzecz podsądnego według norm przepisanych (k. 397-403).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się konieczna, albowiem pozwoliła na instancyjną kontrolę wydanego orzeczenia, co w rezultacie doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie podsądnego od odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie.

Przechodząc do motywów, jakie legły u podstaw zmiany zaskarżonego wyroku przypomnieć należy, że zgodnie z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W doktrynie został wyrażony trafny pogląd, iż swobodne przekonanie musi być oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych w czasie przewodu sądowego, sędzia obowiązany jest rozważyć "każdy szczegół, jego znaczenie oraz stosunek do wszystkich w związku będących okoliczności" (por. S. Śliwiński, *Polski proces karny. Zasady ogólne*, Warszawa 1948, s. 117–118). Wydanie wyroku skazującego w sprawie o wykroczenie, możliwe jest jedynie wówczas, gdy zgromadzone dowody w sposób kategoriyczny i stanowczy potwierdzają tezy stawiane przez oskarżyciela. Takiego natomiast charakteru, w ocenie Sądu Okręgowego, nie miały dowody zgromadzone przed Sądem I instancji, a wręcz odwrotnie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, świadczył o niewinności D. P..

Pierwszorzędnego znaczenia w niniejszej sprawie nabierają te okoliczności, które odnoszą się do strony podmiotowej. Oceniane tu wykroczenie należy do grupy indywidualnych właściwych, gdyż popełnić je może jedynie osoba, na której ciąży obowiązek odpowiedniego oznaczenia znajdujących się na drodze obiektów wymienionych w art. 84 k.w. Omawiany obowiązek może wynikać z przepisów prawa, z umowy, z polecenia wydanego przez pracodawcę czy zwierzchnika.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy obwinionemu nie można skutecznie zarzucić winy w podejmowanych działaniach. Jako zatrudniony w spółce (...) S.A. na stanowisku kierownika regionalnego nie był odpowiedzialny za spowodowanie zagrożenia w ruchu drogowym albo jego utrudnienie. Odpowiedzialność wynikająca z art. 84 k.w. związana jest z odpowiedzialnością osobistą za własny czyn zawiniony, a nie odpowiedzialnością za cudze zaniechanie. Wbrew wywiodom Sądu Rejonowego, świadczy o tym właśnie „Umowa serwisowa zawarta w dniu 14 sierpnia 2012 roku pomiędzy N., T. (...)i E., Dotycząca Świadczenia Usług.” W realiach niniejszej sprawy obowiązek, o którym mowa w art. 84 k.w. ciążył na przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. (Wykonawcy), co wynika z rzeczzonego dokumentu. Zgodnie z pkt 2.2.2.3 przedmiotowej umowy, do zadań Wykonawcy należało utrzymywanie sieci w dobrej jakości poprzez poprawne realizowanie procesów w postaci: przeglądów prewencyjnych, napraw sieci oraz jej monitorowanie. W ramach tego zadania spółka (...) była zobowiązana do niezwłocznego podejmowania działań w przypadku zauważonych w sieci nieprawidłowości (k. 199) oraz – stosownie do postanowienia „Mapowanie obszarów funkcjonalnych w rozumieniu Opisu Usług na procesy główne” – przeprowadzanie remontu sieci (k. 174v). Bieżące utrzymanie sieci i usług w dobrej jakości (pkt 2.2.2.3 umowy) polegało na m. in. utrzymywaniu w należyтым stanie wyposażenia technicznego infrastruktury poprzez, np. naprawę lub też wymianę uszkodzonych elementów infrastruktury w postaci skrzynek, puszek, pokryw studni kablowych oraz ich przeglądy (k. 290). Podejmowanie czynności mających zapewnić bieżące utrzymywanie sieci i usług w dobrej jakości oraz zapewnienie standardów utrzymywania sieci ciążyło na Wykonawcy i nie wymagało odrębnego zlecenia od spółki (...) S.A. (k. 363v w zw. z k. 361). Skoro więc Zamawiający (...) S.A. nie był za powyższe czynności odpowiedzialny, to tym bardziej nie mógł być nim obwiniony. W konsekwencji powyższego należało podsądnego uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wskazać należało, że niewątpliwie błędna ocena dowodów spowodowała w konsekwencji naruszenie pozostałych przytoczonych w apelacji przepisów, aczkolwiek to naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. miało charakter uchybienia pierwotnego.

Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego D. P. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony, poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach całego postępowania (tj. obu instancji) orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Agata Adamczewska